

UD AF MØRKET

Copyright
by
Martinus åndsvidenskabelige institut

1. KAPITEL

Pinsen er Guds ånds udfoldelse i naturen

Tusinder af mennesker er på pinseferie i naturen. Forudsætningen for, at denne ferie, dette ophold i den dejlige frie natur skal blive helt vellykket eller helt det, som alle de mange mennesker har drømt om, er denne, at der må være strålende solskin og den heraf følgende varme. Pinsen indtræder jo på en årstid, hvor hele naturen efter sin vinterdvale er vågnet til liv. Alt står ved pinsetid i sin skønneste udfoldelse og naturlige pragt. Overalt er der vidunderlige dufte, overalt er der en overdådig farvepragt, overalt er der også dejlige lyde. Tusinder af små sangfugle jubler imod himlen. Nattemørket har endog forladt vore breddegrader, så hele døgnet er et sandt

orgie af velvære og liv. Gud er således ved pinsetid i færd med at lade det virkelige livs domæne lyse helt ind i den materielle, fysiske verden. Hvert eneste blad, hver eneste gren, hver eneste blomst, hvert eneste insekt, hvert eneste levende væsen er i øjeblikket omgivet af den hellige ånd, hvilket vil sige den guddommelige Faders bevidsthed, vilje og tanke i sommer- eller lysudfoldelse. Der forekommer intet som helst sted i den levende natur, hvor den guddommelige vilje for den, der kan se, ikke er synligt til stede. Overalt mærkes denne guddommelige viljes og ånds nærværelse i form af de levende væseners glæde over sommeren og den heraf følgende livslyst, forplantningstendens og legemlige velvære.

2. KAPITEL

Menneskenes mentale sfære udgør ikke en pinse eller sollys sommerudfoldelse

De væsener, der har mindst del i hele denne, en højere verdens udfoldelse igennem livet på jorden, er menneskene. De befinder sig kosmisk set i dødens zone eller sfære, altså i den sfære, hvor hele det kosmiske liv, Guds bevidsthed og væsenernes identitet med Gud og evigheden er blevet noget, der er totalt uforståeligt, ja så utroligt, at man ligefrem latterliggør alt, hvad der vedrører vejen fremad til menneskenes tabte paradys. Nej, her sværger man ikke til en sådan tåbelighed. Her er man rigtig nok i stand til at skabe et anderledes strålende liv. Vi kan veje sol og måne, vi kan se ind i universets makrokosmos og mikrokosmos ved hjælp af optiske apparater. Vi kan styre millioner af naturens hestekræfter. Vi har gjort os selv til elementernes herre. Hvad skal vi med en Gud eller et Forsyn? Er det ikke denne tåbelige eller kosmiske bevidstløse livsindstilling, der

behersker mange af videnskabens repræsentanter? Og er det ikke den samme nai-vitet, de store materialistiske diktatorer i god tro docerer? Og hvor mange af alle de mennesker, der for længst har forladt den autoriserede religions domæne, har nogen tiltro til bønnens kraft? Og hvad er resultatet? Er det ikke således, at væsenerne midt i den materialistiske herlighed, viden og kunnen er fængslede væsener? De er bastet og bundet i et særligt slaveri. De er så langt fra at være virkeligt lykkelige som vel muligt. Hvilke af jordens øvrige animalske væsener, rent bortset fra de dyr, som menneskene ligeledes i deres kosmiske uforstand har fængslet i zoologiske haver, menagerier og andre erhverv, er så bundne som de jordiske mennesker? Skal ikke millioner af mennesker hver morgen møde til et eller andet klokkeslet på et kontor, en fabrik eller anden arbejdsplads og være der i så og så mange timer? Gælder ikke denne parole lige så godt for de overordnede som for de underordnede funktionærer?

3. KAPITEL

Mental og fysisk trældom gælder
lige så godt arbejdsgiveren
som arbejderen

Nu vil man måske i henhold til foranstående sige, at arbejdspladsens eller virksomhedens indehavere er frie væsener. De kan benytte deres dag, som de vil. Ja, det er rigtigt, de kan benytte dagen, som de vil. De behøver ikke engang at tælle deres egen profit op. De har undertiden underdirektører, kontorchefer, kasserere, forvaltere etc. til at besørge det fornødne. De kan tage på ferie og lystrejser. De kan give partiet. De kan svælge i masser af materielle goder og fordele. Så de er da tilsyneladende så frie væsener, som man kan tænke sig. Og deres liv er da blevet en slags idealtilværelse set fra det almene menneskes synspunkt, som er lænket til mental og fysisk trældom i denne det moderne erhvervs økonomiske metoder og magt. Men er disse førstnævnte væsener nu også så frie væsener, som det ser ud til? Er denne frihed, disse væsener har tilegnet sig, ikke

i mange tilfælde en kunstig frihed, altså en surrogatfrihed? Den opretholdes ikke ved nogen som helst naturlige midler, men udelukkende ved kunstige midler. Er denne frihed ikke i virkeligheden en krigserobring? Er den ikke undertiden tilegnet ved en kamp, i hvilken arbejds giveren altså havde de bedste eller mest overlegne våben, hvilket i dette tilfælde vil sige en overlegen intelligens, en overlegen brutalitet og hensynsløshed, befordret af et overdrevent materialistisk begær efter at tilegne sig goderne, ligegyldigt hvad det så end måtte koste andre mennesker af sved, tårer, lidelse og undergang?

Og hvor er så garantien for, at denne frihed for sin indehaver kan vedvare? Er der ikke stadig vældige kræfter i gang for at underminere dette krigssystem? Er der ikke stadig strejker, lockouter eller arbejds konflikter? Har ikke arbejderne mobiliseret sig i fagforeninger, og har arbejds giverne ikke ligeledes mobiliseret sig i sammenslutninger? Og hvad er nu disse to former for sammenslutninger andet end to hæere, der indenfor ethvert land opdeler dets indbyggere i to tilsvarende kampfronter?

4. KAPITEL

Statens eller nationens to permanente krigsfronter

Vi har altså her to permanente krigsfronter, hvoraf hver part udløser stærke energier eller kræfter for at erobre herredømmet over den anden part. Menneskehedens domæne på jorden er altså en skueplads, der er opdelt i såkaldte frie nationer, stater eller folk, hvoraf ethvert sådant folk indbyrdes i virkeligheden er udtryk for to krigsfronter. Folket er her delt op i to kæmpende hære i form af fagforeninger og arbejdsgiverforeninger. Det lykkes af og til at skabe våbenstilstand, men aldrig fred. Hvad er en arbejdsoverenskomst andet end en våbenstilstandsoverenskomst? Den er absolut ikke nogen virkelig fredsbetingelse. Krigen, fagbevægelsen må stadig eksistere. Der er ikke nogen som helst foranstaltning i en sådan arbejdsoverenskomst, der kan sikre arbejdsgiveren en rolig tilværelse, så han ikke behøver at være på vagt for sin erobrede frihed eller økonomiske sejr over de andre. Han må stadig med magt opret-

holde sin frihed. Og er en arbejdsoverenskomst for arbejderne eller de undergivne nogen sinde en opfyldelse af den længsel efter frihed og suverænitet, de har forestillet sig? Må de ikke stadig være kampberedte, må de ikke stadig være på vagt for ikke at tabe terræn over for arbejdsgi-
vernes front?

5. KAPITEL

Staten eller nationen udgør både
en ydre og en indre front

En frihed, der kun kan erholdes som en ved magt opnået erobring fra andre væsener, kan ikke være nogen retmæssig ejendom, for så vidt man vil erkendes som et virkeligt kristent menneske. Et menneske kan ikke være et væsen, der fuldstændig baserer sin tilværelse på dyrets love, dyrets livsprincipper eller den dyriske grundlov: „Enhver er sig selv nærmest”. Lige så guddommelig og livsbetingende denne lov er inden for de uintellektuelle eller in-

stinktvæsenernes domæne, lige så skrigen-
de umulig og frihedsberøvende og dermed
livsødelæggende er denne tilværelsesform
inden for den virkelige menneskelige tilvæ-
relseszone. Det virkelige kristne menneske
er ikke kommet til verden for at lade sig
tjene, men for at tjene. Derfor må den
jordmenneskelige tilværelsessfære vedbli-
vende være en jungle, være et dyrisk om-
råde, så længe magtprincippet, den stær-
keres ret, er den herskende faktor i kultu-
ren og ikke blot opdeler jordmenneskeheden
i adskilte stater, der kun udgør indre krigs-
fronter over for hverandre, men gør denne
statens indbyrdes befolkning til to krigs-
fronter. Men det er jo ikke blot den indre
krigsfront, hvor der aldrig er fred, jord-
menneskeheden befinder sig i. De enkelte
nationer eller stater er således ikke alene
i krig med sig selv, men befinder sig også
mere eller mindre fremtrædende som en
krigsfront udadtil i sit forhold til de dem
omgivende nationer eller stater. Her er
der i virkeligheden heller aldrig absolut
fred, men kun en i heldigste tilfælde mere
eller mindre tvivlsom våbenstilstand.

6. KAPITEL

De to store ydre krigsfronter og deres slavelækning af menneskeheden i primitivitet og mørke

Denne ydre front udgøres af folkegruppernes eller staternes kamp om verdensherredømmet eller overmagten inden for den samlede menneskehed. Denne ydre front har nu forenklet sig til i virkeligheden kun at udgøre to store fronter, de såkaldte øst- og vestmagter. Vi ved alle, at disse to store inddelinger af den samlede menneskehed udelukkende kun er to krigsfronter, mellem hvilke der i virkeligheden kun eksisterer en meget usikker våbenstilstand, alene baseret på frygten hos hver af parterne for at begynde en krigs blodbad og dødedans. Parterne frygter således gensidigt ikke at være stærk nok til at gøre det af med den anden part, en frygt, der så igen afføder et kolossalt kapløb imellem parterne i oprustning. Enhver ofrer eller tilsidesætter mange vigtige kulturfaktorer udelukkende kun til fordel for at komme først til de mest grusomme og mest raffinerede massedrå-

bende mordvåben og ødelæggelsesmaskiner. En fred eller våbenstilstand baseret på sådanne forhold er som en gnistregn i nærheden af benzindampe. Dertil kommer så, at de regerende myndigheder i stor udstrækning er gudløse, idet deres oprindelige verdensreligion, der kun er skabt for instinktet eller troen, og derfor ikke på nogen måde giver næring for intelligensen, umuligt kan have indflydelse på sådanne materialistisk-intelligensprægede væsner, der i dag fortrinsvis har adgang til regeringsposterne og de her under henhørende magtposter og embeder. Sådanne gudløse væsener har i virkeligheden ikke andet end dyrets livsbasis „den stærkestes ret” at holde sig til, men med en evne til, i kraft af den udviklede intelligens, at praktisere og virkeliggøre denne livsmetode i en kolossal overdimensioneret målestok i forhold til dyrene. At menneskeheden permanent må befinde sig i krig, kun afbrudt af mere eller mindre usikre våbenstilstande, så længe de regerende magter og myndigheder ikke er udrensede for denne overdimensionerede dyriske livsform eller selvopholdelsesdrift, turde vel være selvfølgelig selv for et min-

dre intellektuelt udviklet væsen. Og derfor må menneskeheden leve i en tilstand, der betinger, at alt, hvad de kan præstere af værdier og goder uden for det daglige kropslige livsbehov, må gå med til at skabe oprustning, militarisme, stående hære og flåder og de her under henhørende umådelige millionværdier, der holdes bundne i krigsberedskabet, mord- og drabsvåben og alle de øvrige kulturødelæggelsesmaskiner, ved hvilke det moderne samfund tror at kunne skabe kultur og fred. De to fronters hovedinteresse er således i kraft af den gensidige frygt for hinanden at ødelægge hinanden. Menneskene ønsker at dræbe menneskene. Et større kosmisk mørke eksisterer ikke. Den fortabte gudesøn tilbøder døden i stedet for livet.

7. KAPITEL

Ingen som helst magtöverlegen-
hed kan garantere nogen
virkelig fred

Det gudløse materialistiske menneske klamrer sig til våben og magt. Det ser ikke nogen anden vej til lykke og velvære end undertrykkelse og mord af andre mennesker. Men ligesom man ikke kan udrydde ukrudt ved at så det, kan man heller ikke skabe lykke ved at så ulykke, avle frihed ved at så undertrykkelse. Efter enhver sæd kommer der høst. Og alle de ulykkes- og mordbefordrende væsener i verden er nu inde i en omfattende sæd og høst. Denne høst vil endelig afsløre for verden, at hverken atom-bomber eller andre overdimensionerede mordvåben vil være i stand til at kunne garantere virkelig menneskelig lykke. Ingen som helst form for ren og skær fysisk magt kan garantere selv den allerringeste form for absolut fred.

8. KAPITEL

Politi og retsvæsen skaber ikke fred, men er en spændetrøje, inden for hvilken de værste dyriske instinkter i mennesket holdes i ave

Freden er ikke et magtspørgsmål, men udgør udelukkende et sympati- eller kærlighedsspørgsmål. Det er netop kulminationen af menneskelig vildfarelse eller overtro, at våben og magt er det eneste fornødne. I en barbarisk verden, hvor den dyriske side i mennesket er så magtfuld, som tilfældet er hos det jordiske flok-menneske, hvor hensynet til næsten kommer i aller sidste række, hvis det overhovedet eksisterer i nogen uselvvisk form, må der naturligvis være en øvrighed, et politi og et retsvæsen til at danne værn imod de mest barbariske udslag af nævnte dyriske side. Men dette værn har ikke noget som helst med absolut fred at gøre. Det er blot en spændetrøje, i hvilken man nogenlunde holder menneskenes værste selviske instinkter i ave og dermed forhindrer anarkiet.

9. KAPITEL

Dyrkelse af national suverænitet og magt i stedet for ret

Det er de foran nævnte dyriske instinkter, der gør sig gældende staterne, nationerne eller folkene imellem. Men her har man endnu ikke noget for alverdens nationer og stater fælles effektivt politi eller retsvæsen. De enkelte folk og stater hævder og tilsigter suverænitet. De vil være frie og uafhængige med hensyn til, om de skal eller ikke skal dele goder og fordele med andre stater, ja de vil endog undertiden have ret til at tilegne sig andre staters eventuelle besiddelser og goder. Derfor kan en enkelt stat skatte og valte, stille betingelser og undertrykke andre stater, alt eftersom den er disse stater overlegen i våbenmagt. Magten bliver således det afgørende. Hvis samfundets borgere eller individer var lige så fri for et fælles politi og retsvæsen, som hver enkelt stat er det, ville der herske et blodigt anarki, hvor de stærkeste røvede og plyndrede, dræbte eller myrdede alle de personer, der stod dem i vejen.

Her har menneskene altså for længst indset, at en spændetrøje i form af et fælles politi og retsvæsen var absolut nødvendigt. Men når det gælder stater eller nationer, lever man endnu i den store overtro, at suveræniteten er det eneste saliggørende. Dyrkelsen af suveræniteten er igen i virkeligheden det samme som en dyrkelse af en spændetrøje, i hvilken man, om end ubevidst, holdes bundet til at udløse de dyriske kræfter, instinkter, magtsyge og erobringsslyst. Man ser denne suveræniteten lovprist og lovsunget i litteratur og digte, i kunst og opdragelse. Udtryk som „ærens mark“ markerer jo blot et mentalt område, inden for hvilket de væsener, der her sidder inde med højerekorden af mord og drab på „fjenden“, dennes kultur, hus og hjem etc. bliver lovprist og dyrket som helte, bliver dekoreret med guld- og sølvkors og hjerter eller andre symboler på den kristendom, hvis virkelige fundament blandt andet blev pointeret af verdensgenløseren i de få ord: „Stik dit sværd i skeden! Thi alle dem, som gribe til sværd, skulle omkomme ved sværd“. I sandhed en total underminering af krig. Hvor findes den kristendom i dag?

10. KAPITEL

Kristendom og krigen

Det er ikke så mærkeligt, at de kristne stater, hvis folk højtideligt af staternes autoriserede gejstlige myndigheder er døbt i „Faderens og sønnens og den hellige ånds navn”, er blevet menneskehedens største krigsfolk, de største erobrere, de største undertrykkere, de største magtrepræsentanter, indehavende rekorden i mordteknik, fabrikation af krigsmaskiner og udnyttelse af elementernes millioner af hestekræfter til udslettelse af „fjenderne”. Tror man virkelig, at dette er kristendom? Hvordan kan dette stemme overens med den forkyndte kristne væremåde, der ganske enkelt udtrykkes i følgende: „ ... men dersom nogen giver dig et slag på din højre kind, så vend ham også den anden til”! Hvordan kan man i Jesu navn stå og velsigne de mordvåben, der er tusinder af gange værre end det sværd, Kristus bad disciplen Peter om at stikke i skeden? Hvordan kan man bede Gud om at være med til at ødelægge sine „fjender”, medens man selv ønsker

hele hans beskyttelse? Siger ikke den samme kristendom: „Derpå skulle alle kende, at I ere mine disciple, om I have indbyrdes kærlighed”? Tror man ikke, det var sand kristendom, der blev åbenbaret på korset igennem verdensgenløserens ord: „Fader, forlad dem! Thi de vide ikke, hvad de gøre”. Er der her nogen antydning af inspiration til lovprisning eller hævvelse af krigens princip?

11. KAPITEL

Hedenskabet inden for det kristne præsteskab

Hvordan kan et virkelig sandt kristent præsteskab, der påberåber sig at være Kristi tjenere og forkyndere af hans lære, være nationalpræget? Sand kristendom kan hverken være tysk, fransk, engelsk eller russisk. Kristendommen er en sand leveregel for det udviklede menneske, ganske uafhængigt af, hvor på kloden eller i hvilket land det så end måtte være født, og hvilken

race det tilhører. Men når et lands præsteskab indvier eller velsigner soldater til at myrde og ødelægge et andet lands soldater, er dette præsteskab jo himmelråbende langt borte fra forståelsen af, hvem der er deres „næste”, rent bortset fra den kendsgerning, at de ikke har nogen som helst lov-hjemmel til i Jesu navn at indvi og velsigne folk til at overtræde det femte bud: „Du skal ikke dræbe”. Kristendommens udøvere, præster eller autoriteter verden over burde for længst have været en mental eller åndelig stat, i hvilken de andre stater eksisterede. Kristendommen og dens præsteskab burde være alle ulykkeliges og besværedes fristed ganske uafhængig af nationalitet, politik og verdensanskuelse. Kristendommen er i sig selv højt hævet over primitive sympatier og antipatier. Den er i sin grundnatur fra verdensgenløserens mund og væremåde næstekærlighed i renkultur.

12. KAPITEL

Den kosmiske død, der skulle
blive følgen af nydelsen af
kundskabens træ,
er sket fyldest

Alt hvad der går imod dette at elske sin næste som sig selv er hedenskab. I sandhed, der forekommer vel nok megen hedenskab i det jordmenneskelige kristne samfund af i dag. Den sande, rene kærlighedsviddom er vel nok blevet spaltet ud i mange forskellige afsporinger i form af partiske særfortolkninger. Om enhver sådan særfortolkning har der dannet sig en flok eller gruppe af væsener, som igen hver især i form af religiøse og politiske sekter og sammenlutninger kalder sig Guds udvalgte eller mener at tilhøre menneskehedens elite og have monopol på saligheden. I denne deres selvbestaltede, indbildte storhed tror de sig igen berettiget til at dømme alle anderledes tænkende medmennesker til band og bål, til fortabelse eller helvede. Tænk hvilken indbildt kristendom, tænk hvilken kulminerende overtro, at man i Jesu navn kan

forsvare krig, mord og drab og yderligere tro, at man har ret til at dømme andre til mørke og lidelse, skønt det ellers i den kristne verdensreligion hedder: „Dømmer ikke, at I ikke skulle dømmes! Thi med hvad dom I dømme, skal I dømmes, og med hvad mål I måle, skal eder måles igen”. Overalt ser vi således, at hedenskabet og dermed døden har erobret den sande kristendom. I stor udstrækning har man efterhånden forplumret kristendommen med så megen hedenskab og gjort den til et forsvar for mange af de dræbende, dyriske traditioner, som den i virkeligheden skulle advare og beskytte menneskene imod. Den rene kristendom er som en nytteplante, der er sået iblandt ukrudt. Ukrudtet er vokset op omkring den og har mere eller mindre halvkvalt eller forkrøblet denne kosmiske plante, dette guddommelige sennepskorn, der skulle blive til et stort træ, hvori himlens fugle skulle komme og bygge reder, ja skulle blive til et stort rige, inden for hvilket alle bygger deres daglige liv, kultur og væremåde på en kulminerende kærlighed til alle. Men dette begyndende himmeriges rige, denne kristendommens kosmiske ned-

plantning i den jordmenneskelige mentalitet er altså ved at kvæles i hedenskabets eller de dyriske traditioners dræbende ukrudt. Mange af de mørke mentale ukrudtsplanter bliver i kristendommens navn ligefrem dyrket i stedet for at blive luget fra. Det er denne dyrkelse af mørkets eller hedenskabets selviske traditioner under mottoet, enhver er sig selv nærmest, der kendetegner den kristne eller kosmiske bevidstløshed. Den regerende eller magthavende del af menneskeheden tror hverken på en guddoms eksistens eller en logisk verdensstyrelse, ligesom dens egen udødelighed og evige identitet er så langt borte fra dens fatteevne eller sansesæt, at det ligefrem er en fornærmelse at påberåbe eksistensen af disse realiteter. Livsmysteriets løsning eller første årsag kan af nævnte del af menneskeheden kun opfattes som tilfældighed. Døden ruger således over den jordmenneskelige sfære, alt er skjult i en kosmisk nat. Virkningerne af nydelsen af kundskabets træ er sket fyldest.

13. KAPITEL

Verden kan ikke frelses hverken
ved profeter eller en ny tro

Men det jordiske menneske, den døde Adam er igen i færd med at opstå. Ligesom vandet ikke evigt kan være kloakpøl, men urokkeligt skiftevis må være med til ikke blot at udgøre det klare kildevæld, hvorved det levende væsen kan slukke sin tørst, men er også med til at danne den blå himmel, morgen- og aftenrøde eller andre atmosfæriske forgyldninger af tilværelsen for igen at blive til kloakpøl eller rendestensvand for atter at blive omdannet til skønhed og nydelse både for legeme, sjæl og ånd, således skal den kosmisk døde Adam og Eva, det jordiske menneske, heller ikke blive ved med at leve i den kosmiske nat, kredsløbets dødssfære. Da hverken dogmer, hypoteser eller lignende, hvor skønne, eventyragtige de så end måtte være formet, kan bringe menneskene til at tro, vil vejen frem således umuligt kunne befares ved hjælp af en ny religiøs tro. Derfor vil hverken dogmer eller profeter nu kunne hjælpe

verden. Det er denne situation Jesus pointerer med sin omtale af de sidste tider og „talsmanden den hellige ånd” .

14. KAPITEL

Den hellige ånd er livets aller-
højeste videnskab eller
kosmiske analyser

Da ånd er bevidsthed, og bevidsthed igen består af tanker, bliver den hellige ånd således det samme som hellige tanker. Men hellige tanker kan kun være tanker, der absolut kun udtrykker den højeste sandhed. Den højeste sandhed er igen livets absolutte løsning, hvilket atter vil sige: det absolutte verdensbillede. Den hellige ånd er således en videnskab om livet, om det levende væsen, hvorfra det kommer, og hvorhen det går. Da denne videnskabs analyser er en lige så virkelig dokumentation af livets psykiske eller kosmiske side, som den materialistiske mål- og vægt- eller talvidenskab er en dokumentation af livets materielle

eller fysiske side, vil den således lige så lidt kunne blive partisk farvet, blive sekt-dannende som den moderne materialistiske videnskab. Den materialistiske videnskab fortæller blandt andet, at to plus to er fire. Dette facit kan ikke være hverken fransk eller dansk, det kan hverken være socialdemokratisk, kommunistisk eller indremissionsk. Det er i sig selv kulminerende internationalisme. Det er universelt. Det er ens over hele universet eller verdensaltet. Livets analyser i form af den hellige ånd eller åndsvidenskaben er således universelle og dermed internationale og interplanetariske. Derfor bliver åndsvidenskabens facitter manifesterede som kendsgerninger det eneste, der kan forme menneskenes mentalitet til en samhörig kosmisk enhed. Alverdens nationer vil igennem åndsvidenskaben blive samlede i den eneste verdensopfattelse, der udelukkende udgør den absolut totale sandhed eller virkelighed.

15. KAPITEL

Forskellen på åndsvidenskaben og dogmerne

Åndsvidenskaben afviger altså fra alle hidtidige beretninger om den psykiske eller kosmiske side ved livet derved, at disse kun er åbenbarede som dogmer, hypoteser eller overleverede opfattelser, der udelukkende er skabt som trosobjekter - ikke som vidensobjekter, medens åndsvidenskabens derimod netop er konkrete og for intelligensen acceptable kosmiske oplysninger, der ved sin logiske udredninger gjort til kendsgerninger for den intellektuelle forsker. Med åndsvidenskaben kommer forskeren til at leve på kendsgerninger og dermed på virkelighed eller sandhed, medens væsenet på dogmerne, hypoteserne eller postulaterne kun kommer til at leve på tro eller formodninger. Trosobjekter, formodninger og postulater kan ikke udelukke tvivl. De rummer altid mulighed for at kunne være fejlagtige. Kendsgerninger derimod kan ikke skabe tvivl. Her lever mennesket ikke på formodninger eller eventualiteter, men på

den rene, ufejlbarlige virkelighed. Og kun denne rene virkelighed kan blive til fælles livsopfattelse for alverdens mennesker. For kendsgerninger må alle bøje sig, men ikke for trosobjekter eller hypoteser. Så længe man lever på hypoteser og formodninger, vil der altid være højst forskellige opfattelser og forskellige grader af mangel på tillid. Alle kan ikke være lige forvisset om hypotesernes virkelighed. Dette har dannet grundlaget for alle de mange religiøse sektdannelser, der forekommer inden for den samme religion. Noget sådant vil umuligt kunne finde sted der, hvor kendsgerningerne er blevet et livsfundament. Gennem åndsvidenskaben vil menneskene således blive til én hjord og én hyrde, hvilket vil sige: en i fælles erkendelse af den absolutte sandhed og moral, Guddom og verdensbillede forenet menneskehed.

16. KAPITEL

Verdens frelse

Verdens frelse består ikke mere i at samles om en person, men derimod i at nå frem til den virkelige sandheds erkendelse igennem den nu manifesterede åndsvidenskab med sit væld af kosmiske analyser. Her giver de den døde Adam og Eva, jordmenneskeheden, opstandelsen fra de døde, og derved får de det lys tilbage i form af levende kosmiske analyser, der gør kristendommens evige facitter til levende, kontrollable kendsgerninger og dermed til næring - ikke blot for følelsen - men også i allerhøjeste grad for forstanden. Når kristendommens mange facitter, der alle går op i det ene facit: „Du skal elske din næste som sig selv”, og „alt er såre godt”, bliver til levende videnskabelige kendsgerninger, synlige for intellektet, da begynder freden at lyse i verden.

17. KAPITEL

Når kærligheden bliver til
videnskab, er vi atter
forenet med Gud

Når kærligheden bliver til videnskab, bliver det daglige liv ikke et spørgsmål om den bedste mordteknik, det bliver ikke et spørgsmål om landegrænser, det bliver ikke et spørgsmål om camoufleret eller åbenlyst slaveri, det bliver ikke et spørgsmål om kapital, renter eller timebetaling, det bliver ikke et spørgsmål om skatter, udpantning eller fallit, det bliver ikke et spørgsmål om statshemmeligheder eller spionage, det bliver ikke et spørgsmål om jordens ressourcer, stoffer eller materier, det bliver ikke et spørgsmål om arbejdsløshed, fattighjælp, filantropi, det bliver ikke et spørgsmål om religion, politik eller skik og brug eller andre former for flokkens mening. Når kærligheden er blevet til videnskab, eksisterer problemet penge ikke mere. Det skønneste menneskene da har tilbage at værne om og dyrke, er den menneskelige evne, ved hvilken det gør sig jor-

den underdanig til fordel for den „næste”, man da elsker lige så højt, som man elsker sig selv. På dette tidspunkt glider jordens kosmiske bane ind igennem himmeriges porte, og vi ser da de her nævnte mørke skyer fortoner sig og bliver til et med den svindende kosmiske død eller nat bagude. Foran os funkler og lyser Guds åsyns strålevæld, og vi går ind til den herlighed, skønhed og glæde i lysets riger, der var beredt os allerede længe før verden var, og Gud indblæste livets ånde i jordens kontinenter og have. Og hermed er vi atter forenet med Gud i paradisetts have.

UD AF MØRKET

1. kap. Pinsen er Guds ånds udfoldelse
i naturen 71
2. " Menneskenes mentale sfære
udgør ikke en pinse eller sollys
sommerudfoldelse 73
3. " Mental og fysisk trældom gæl-
der lige så godt arbejdsgiveren
som arbejderen 75
4. " Statens eller nationens to per-
manente krigsfronter 77
5. " Staten eller nationen udgør både
en ydre og en indre front 78
6. " De to store ydre krigsfronter
og deres slavelænkning af men-
neskeheden i primitivitet og
mørke 80
7. " Ingen som helst magtöverlegen-
hed kan garantere nogen virke-
lig fred 83
8. " Politi og retsvæsen skaber ikke
fred, men er en spændetrøje,
inden for hvilken de værste dy-
riske instinkter i mennesket
holdes i ave 84

9. kap.	Dyrkelse af national suverænit tet og magt i stedet for ret ...	85
10. "	Kristendom og krigen	87
11. "	Hedenskabet inden for det krist- ne præsteskab	88
12. "	Den kosmiske død, der skulle blive følgen af nydelsen af kund- skabens træ, er sket fyldest ..	90
13. "	Verden kan ikke frelses hverken ved profeter eller en ny tro ..	93
14. "	Den hellige ånd er livets aller- højeste videnskab eller kosmi- ske analyser	94
15. "	Forskellen på åndsvidenskaben og dogmerne	96
16. "	Verdens frelse	98
17. "	Når kærligheden bliver til vi- denskab, er vi atter forenet med Gud	99